

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 259/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s.**, Šoltésovej 2, Bratislava, správcu konkurznej podstaty úpadcu Cestné a stavebné mechanizmy Tisovec a.s., zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésovej 2, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5ObdoK/1/2023 z 20. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia princípu vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením najvyššieho súdu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.
2. Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 8K/9/2017 zo 7. augusta 2017 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 155/2017 14. augusta 2017 pod č. K021652 vyhlásil na majetok úpadcu konkurz a do funkcie správcu ustanovil JUDr. Gabrielu Bírošovú. Neskôr došlo k výmene správcu konkurznej podstaty úpadcu a do tejto funkcie bol ustanovený sťažovateľ.
3. V zmysle § 23 ods. 1 v spojení s § 199 ods. 9 druhou vetou zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) právne účinky vyhlásenia konkurzu nastali 15. augusta 2017.
4. Slovenská konsolidačná, a.s. [(pôvodne Sociálna poisťovňa) ďalej len „veriteľ“] si podaním z 8. septembra 2017 uplatnila v zmysle § 87 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii

pohľadávku proti podstate v sume 27 719,87 eur z titulu neuhradeného poistného na sociálnom poistení úpadcom ako zamestnávateľom za júl roku 2017 na základe výkazu poistného a príspevkov z 23. augusta 2017.

5. Sťažovateľ listom z 23. októbra 2018 veriteľovi oznámil, že ním uplatnenú pohľadávku, pokiaľ ide o právny dôvod a výšku, neuznáva, pretože zastáva názor, že táto pohľadávka vznikla v období pred vyhlásením konkurzu, t. j. pred 15. augustom 2017, a preto nie je pohľadávkou proti podstate.

6. Veriteľ sa žalobou proti sťažovateľovi doručенou okresnému súdu domáhal určenia právneho dôvodu, výšky a poradia neuznanej pohľadávky.

7. Okresný súd rozsudkom č. k. 5Cbi/16/2018-170 z 9. novembra 2021 určil, že nárok žalobcu vzniknutý z titulu neuhradeného poistného je, čo sa týka právneho dôvodu, výšky a poradia, pohľadávkou proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. i) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nárok žalobcu má verejnoprávny charakter a vznik pohľadávky je naviazaný na moment zúčtovania miezd zamestnancov a príslušných odvodov v spojení s predložením výkazu poistného Sociálnej poisťovni. Bez predloženia výkazu teda pohľadávka Sociálnej poisťovne nemôže vzniknúť.

8. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 13CoKR/4/2022-231 z 21. septembra 2022 potvrdil rozsudok okresného súdu.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vadu zmätočnosti ako dovolací dôvod považoval sťažovateľ za naplnený tým, že okresný súd (i) nepriznal pohľadávke žiadne poradie, (ii) v odôvodnení rozsudku konštatoval, že ide o pohľadávku súvisiacu s činnosťou podniku v období pred vyhlásením konkurzu a napriek tomu ju vyhodnotil ako pohľadávku proti podstate a (iii) že vo veci bolo potrebné zohľadniť § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v súvislosti s nevyhnutnosťou rozlišovania vzniku a splatnosti pohľadávky, pričom tieto nie sú viazané v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) na predloženie mesačného výkazu, a napokon aj tým, že (iv) rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžso/37/2014 ani judikát najvyššieho súdu R 73/2021, na ktoré odkazoval okresný a krajský súd, nie sú v jeho veci aplikovateľné.

10. Podľa sťažovateľa všeobecné sudy nesprávne právne posúdili veriteľovu pohľadávku podľa § 87 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pretože opomenuli aplikovať § 120 ods. 2 rovnakého zákona. Za nesprávne právne posúdenie sťažovateľ považoval aj záver, že vznik pohľadávky na poistnom je viazaný na predloženie mesačného výkazu poistného zamestnávateľom. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sťažovateľ ešte uviedol, že judikát R 73/2021 podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 nie je možné považovať za jednotnú rozhodovaciu prax, a zdôraznil, že v čase vydania judikátu nebol § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinný.

11. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa odmietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Podľa najvyššieho súdu dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je možné považovať za naplnený, ak odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa. Vo vzťahu k námietke o neurčení poradia pohľadávky dovolací súd upriamil pozornosť na bod 22 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, kde riadne vysvetlil,

že zo samotného § 87 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva poradie pohľadávok, pričom poradím sa rozumie konkrétne písmeno predmetného ustanovenia.

12. Pokiaľ ide o rozpornosť tvrdení okresného súdu o tom, že pohľadávka súvisí s prevádzkou podniku pred vyhlásením konkurzu, najvyšší súd uviedol, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu (body 25 – 29) jednoznačne vyplývajú skutkové a právne východiská, na základe ktorých krajský súd ako vecne správny potvrdil rozsudok okresného súdu. I keď aj dovolací súd pripustil istú mieru rozpornosti odôvodnenia v rozsudku okresného súdu, poukázal na to, že tento nedostatok nedosahuje intenzitu, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie. Konštatoval, že súd prvej inštancie uzavrel, že pohľadávku je potrebné považovať nielen za vzniknutú po vyhlásení konkurzu, ale aj za súvisiacu s prevádzkovaním podniku počas konkurzu.

13. K otázke (ne)aplikácie § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii najvyšší súd uviedol, že danou otázkou sa detailne zaoberal už okresný súd a pokiaľ krajský súd využil postup podľa § 387 CSP, tak toto odôvodnenie do svojho rozhodnutia aproboval, a to s ohľadom na to, že v takom prípade rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria organický celok.

14. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu najvyšší súd identifikoval nespokojnosť sťažovateľa s posúdením pohľadávky žalobcu ako pohľadávky proti podstate [§ 87 ods. 2 písm. i) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Dovolací súd sa nestotožnil s úvahou sťažovateľa o tom, že judikát R 73/2021 nie je možné považovať za jednotnú rozhodovaciu prax, z čoho sťažovateľ odvodzoval fakt, že táto otázka nie je v praxi dovolacieho súdu vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP]. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na svoju judikatúru, ako aj judikatúru ústavného súdu zaoberajúcu sa tým, čo je z hľadiska procesného práva možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Rozhodovanie o tejto časti dovolania napokon uzavrel tak, že judikát R 73/2021 považuje za aplikovateľný na daný prípad, a navyše poukázal aj na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré boli na základe záverov v ňom uvedených prijaté, a teda vyhodnotil túto časť dovolania ako neprípustnú. Nad rámec uvedeného dovolací súd poukázal na viacero vlastných rozhodnutí, v ktorých sa zaoberal danou problematikou (otázka vzniku pohľadávky Sociálnej poisťovne z hľadiska konkurzného konania), ako aj na rozhodnutie ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 464/2020), v ktorom ústavný súd akceptoval záver o tom, že ide o pohľadávku proti podstate.

15. Poukazujúc na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020, najvyšší súd pristúpil k posúdeniu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a s ohľadom na analyzované rozhodnutia konštatoval, že odvolací súd sa od praxe dovolacieho súdu neodklonil, a preto nie založená prípustnosť dovolania. V závere ešte dovolací súd uviedol, že pokiaľ sťažovateľ namietal aj rozdielnu rozhodovaciu prax o danej právnej otázke [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP], tak v tejto časti dovolania neuviedol žiadnu argumentáciu, čo je dôvodom jeho odmietnutia v tejto časti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

16. Sťažovateľ porušenie označených práv odôvodňuje tým, že najvyšší súd odmietol vecne prejednať jeho dovolanie. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ odkazuje na rozhodnutia rôznych súdov, v ktorých mala byť sporná právna otázka (posúdenie pohľadávky Sociálnej poisťovne) riešená rozdielne z dôvodu zohľadnenia § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v znení účinnom od 1. marca 2017) upravujúceho vznik pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu. Práve

cez existenciu týchto rozhodnutí sťažovateľ vníma odmietnutie jeho dovolania ako ústavne neudržateľné. Rovnako ako v dovolaní namieta, že krajský a najvyšší súd sa dostatočne nevyporiadali s jeho argumentáciou a z toho vyvodzuje porušenie označených práv.

17. Z vecného hľadiska sťažovateľ ďalej opakuje argumentáciu, ktorú uviedol v konaní pred všeobecnými súdmi. Podľa sťažovateľa mal veriteľ postupovať tak, že pohľadávku mal do konkurzu prihlásiť prihláškou podľa § 28 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti poukazuje na súčasné znenie § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré je špeciálnym ustanovením, a v tej súvislosti uvádza, že ani najvyšší súd riadnym spôsobom neodôvodnil, prečo nie je možné aplikovať uvedené ustanovenie. Sťažovateľ naďalej odmieta, že sporná pohľadávka je fixovaná na moment splatnosti viazanej na predloženie výkazu a v tejto nadväznosti odkazuje aj na dôvodovú správu k novele zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorej splatnosť pohľadávky nie je podmienkou jej vzniku.

18. Na základe tejto úvahy potom predostiera, že pohľadávka z titulu neuhradeného poistného za obdobie júl 2017 je verejnoprávneho charakteru a vznikla okamihom, keď bol úpadca prvýkrát oprávnený takúto pohľadávku voči veriteľovi plniť, teda dňom nasledujúcim po uplynutí kalendárneho mesiaca júl 2017, t. j. 1. augusta 2017 – v čase, keď ešte konkurz nebol vyhlásený. Preto sporná pohľadávka nespĺňa kritériá pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. i) zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

19. Sťažovateľ porušenie svojich práv procesným odmietnutím dovolania odôvodňuje aj odkazom na rozhodnutia najvyššieho správneho súdu (sp. zn. 9Sžk/31/2021 a 7Ssk/17/2022), podľa ktorých prax obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu nie je v tejto otázke definitívne ustálená a je protichodná. Za danej situácie sťažovateľ namieta aj postup najvyššieho súdu, ktorý mal v prípade rôznych právnych názorov vec predložiť na rozhodnutie veľkému senátu podľa § 48 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa jednak so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie (s ktorými sa krajský súd stotožnil), ale predovšetkým s právnymi závermi, ktoré z nich všeobecné súdy vyvodili, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v jeho právnej veci.

21. Sťažovateľ sa dovoľáva súdnej ochrany na základe argumentácie, že v jeho veci nebola splnená obligatórna podmienka vyplývajúca z § 87 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (okamih vzniku predmetnej pohľadávky po vyhlásení konkurzu) na to, aby bolo možné považovať pohľadávku veriteľa za pohľadávku proti podstate.

22. I keď sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti ako porušovateľa svojich práv označil najvyšší súd, je potrebné uviesť, že jadrom námietok je samotné vyhodnotenie otázky, či ide o pohľadávku proti podstate zo strany okresného súdu, pričom kladnú odpoveď následne potvrdil krajský a napokon aj najvyšší súd. Okrem toho z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd síce dovolanie odmietol, no na druhej strane dovolacie námietky sťažovateľa z hľadiska ich obsahu preskúmal.

23. Z hľadiska ústavného posúdenia veci treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom si vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

24. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ústavný súd uvádza, že tento záver nie je arbitrárny. Dovolací súd sa podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa v bodoch 20 – 31 odôvodnenia napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že ak sťažovateľ označil rozhodnutie odvolacieho súdu za svojvoľné, resp. arbitrárne preto, že vecne nevyhovoval jeho obrane proti žalobe, ide o prejav nespokojnosti s výsledkom sporu a nejde o prípustné ani dôvodné výhrady voči procesnému postupu súdov nižších inšancií.

25. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením sťažovateľ namietal, že právna otázka posúdenia spornej pohľadávky ako pohľadávky proti podstate podľa § 87 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nebola v praxi dovolacieho súdu riešená a nadväzne, že judikát č. R 73/2021 (rozsudok sp. zn. 1Obdo/41/2019 z 10. decembra 2020) nie je možné v jeho prípade aplikovať.

26. Dovolací súd také odôvodnenie prípustnosti sťažovateľovho dovolania nepovažoval za správne a v bodoch 35 a 36 odôvodnenia napadnutého uznesenia vysvetlil, prečo uvedený judikát uverejnený v zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax ohľadom nastolenej právnej otázky. Okrem toho odkázal aj na ďalšie z neho vychádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu. Podľa týchto rozhodnutí sa zamestnávateľ nemôže stať dlžníkom skôr, než mu vznikne povinnosť zaplatiť a odvieť poisťné, teda skôr, než sa na základe mesačných výkazov o vyplatených mzdách a výkazov poisťného nestane zrejším, za ktorého zamestnanca a v akej výške je zamestnávateľ povinný platiť a odvieť jednotlivé druhy poisťného.

27. Najvyšší súd tiež poukázal na to, že v judikáte č. R 73/2021 bola riešená aj sťažovateľom nastolená právna otázka časového kritéria vzniku pohľadávky na poisťnom, podľa ktorého pohľadávkou proti podstate je aj pohľadávka Sociálnej poisťovne na poisťnom za poisťné obdobie pred vyhlásením konkurzu, ak jej splatnosť nastala až po vyhlásení konkurzu.

28. Aj pokiaľ ide o vecné kritérium podľa § 87 ods. 2 písm. i) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, bolo najvyšším súdom riešené v uznesení sp. zn. 3Obdo/9/2017 z 27. septembra 2017 publikovanom v zbierke č. 9/2018 pod č. 94.

29. Okrem týchto rozhodnutí dovolací súd poukázal aj na ďalšie rozhodnutie, ktoré riešilo totožné otázky v obdobných skutkových okolnostiach (2Obdo/33/2020), ale aj na rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 464/2020-15 z 22. októbra 2020.

30. Z uvedeného vyplýva, že nastolená právna otázka bola v praxi dovolacieho súdu riešená a je súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Pokiaľ sťažovateľ vytýka najvyššiemu

súdu, že sa vecne nezaoberal nastolenou spornou právnou otázkou, je potrebné uviesť, že posudzovanie prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP je otázkou predbežnou, preto v tomto štádiu konania dovolaciemu súdu neprislúcha zaoberať sa riešením spornej právnej otázky z vecného hľadiska. Aj prípadný postup najvyššieho súdu, v rámci ktorého by konštatoval prípustnosť podaného dovolania a pristúpil by k jeho vecnému prejednaniu, by zákonite viedol k jeho zamietnutiu, keďže iné rozhodnutie by bolo odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

31. Vo vzťahu k polemike sťažovateľa s právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/41/2019 (R 73/2021), ktorý sťažovateľ považuje za zjavne nesprávny, ústavný súd uvádza, že označené rozhodnutie dovolacieho súdu bolo na základe totožnej argumentácie sťažovateľa predmetom ústavnoprávneho prieskumu na základe jeho ústavnej sťažnosti, ktorá bola uznesením sp. zn. II. ÚS 252/2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať námietkou nesprávneho právneho posúdenia merita veci dovolacím súdom, keďže by tým nanovo prehodnocoval svoj záver o ústavnej konformite judikovaného právneho názoru najvyššieho súdu, ku ktorému dospel v uznesení sp. zn. II. ÚS 252/2021 z 12. mája 2021.

32. Potreba prehodnotenia uvedeného právneho názoru tkvie podľa sťažovateľa v zmene právnej úpravy vykonanej zákonom č. 377/2016 Z. z., ktorým s účinnosťou od 1. marca 2017 bolo doplnené ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúce uplatňovanie pohľadávok veriteľov v reštrukturalizácii o tieto dve vety: *„Vznikom pohľadávky zo súkromnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih vzniku práva na plnenie podľa § 488 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, či už nastal čas plnenia. Vznikom pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih, keď dlžník bol prvýkrát oprávnený plniť takúto pohľadávku.“* Dovolací súd sa však v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/41/2019 vysporiadal aj s touto námietkou sťažovateľa a k novej aplikácii tohto ustanovenia uviedol: *„Dovolací súd napriek tomu, že sa stotožnil s námietkou žalobcu, že sa uvedené ustanovenie týka jednak reštrukturalizačného konania a aj vzhľadom na jeho účinnosť až od 1. marca 2017 sa netýka predmetného konania, je toho názoru, že ani ak by bolo toto ustanovenie aplikovateľné na daný prípad, dlžník, ktorým je zamestnávateľ, ktorý podľa § 141 ods. 2 ZoSP odvádza poisťné za zamestnanca a vykonáva zo mzdy zamestnanca zákonom predpísané zrážky na jednotlivé zákonom stanovené druhy poistenia, ak je ich zamestnanec povinný platiť, by nebol oprávnený vykonať zrážku a odvieť poisťné, teda plniť poisťovni pred dňom uvedeným v § 143 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z.“*

33. Súčasne však ústavný súd považuje za potrebné podotknúť, že ak je pohľadávka charakterizovaná ako právo veriteľa požadovať od dlžníka určitú majetkovú hodnotu, vznik a zánik pohľadávky Sociálnej poisťovne voči zamestnávateľovi (úpadcovi) možno posudzovať len na základe ustanovení zákona o sociálnom poistení, t. j. na základe tých ustanovení zákona, ktoré zamestnávateľovi ukladajú povinnosť platiť (zaplatiť) a odvieť poisťné v zákonom ustanovenej dobe a výške; napadnutý rozsudok okresného a následne ani krajského súdu týmto požiadavkám neodporuje.

34. Ústavný súd konštatuje, že ak dovolací súd prijal záver o neprípustnosti sťažovateľovho dovolania v časti podľa § 421 ods. 1 CSP s odôvodnením, že sporná právna otázka bola vyriešená, odvolací súd od dovolacej praxe neodklonil a ďalší dovolací dôvod sťažovateľ v zmysle

požiadaviek CSP nevymedzil, nemožno uvedený postup najvyššieho súdu považovať za odňatie práva na prístup k súdu. Uvedený postup je naplnením princípu právnej istoty a je súladný s koncepciou materiálneho právneho štátu. K takému záveru ústavný súd dospel aj na základe záverov vyslovených v uznesení ústavného súdu č. k. III. ÚS 42/2025-23 z 5. februára 2025 v obdobnej právnej veci.

35. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu